

Τὸ ξόλινο ζευγέρι, ποὺ θέλει τὸν καυγᾶ,
τσουγκρίζει δὲ κεφάλια γιὰ Πασχαλιὰς αὐτά.

ἰγίρους συναλέμβανον χαλοῦς καὶ κρονολήρους
ὡς Βρούτους συναμάτας,
θεόδωρος ὁ Κορδονᾶς μὴ τὸ μακρὸ τὸ σκίλος,
πολιτικὸς Ἀρνίλος,
ὡς Ἀποστόλους τῶν κ' αὐτὸς μὴ πρόπον συνεκάλει
κ' αὐτὰ τοὺς παρτάλει.

ἰκρόν θά μείνω μὲθ' ὑμῶν, οὐκ ὄψασθε δ' ἀπάρτι
τὸν γέρο τὸν ἐντάρτη.
Ἰψὸ κρᾶνιον φωτεινόν,
ἀπύργουσι δὲ πάλιν
εἰς τὸ πεδίον τὸ κλεινόν
πρὸς τρομαισίχων πάλιν.

ἰκίνοι ταῦτα λέγοντες ἠπὸρσαν πολλοὶ
τὸ πεδίον τὸ κλεινόν τί τάχα νὰ δηλοῖ;
πάντες ὑπετραύλισαν πῶς κέτι μαγειρεύεται,
καὶ τινες ἐκ τῶν πρώτων
ἀλλήλους διεπρώτων
τὴν ἰνση τὴν Καρκαλοῦ; μὴ πρὸς ἐκεί πορεύεται;

ἰθεόδωρος αὐτοῖς: εἰλῶ πρὸς γνῶσιν ὀλων
ἐσήμερον μετῆρχομαι πολιτικῆν συμβόλων,
κ' οὐδεὶς μὴν ἱρωτᾶ
τὸ τί δηλοῦν αὐτά.

Καὶ τώρα μὴ τὸν κάλυκα
τοῦ ρόδου στολισθῆτε,
ταῦτα δ' ὑμῖν λελάληκα
νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε.

ἰκὸς καὶ νῦν θ' ἀκούσατε τῶν καθηγώρων λόγους
ἀπακρῆζουσιν ἡμᾶς ὡς ἀποσυναγώγους,
ἰεἰς καὶ πάλιν ἄρτιον τηρήσατε τὸ κόμμα
πολιτικῆν σάν τῆς φωτιᾶς τὸ χρῶμα.

ἰαὐτά, κ' ὁ χεῖμαρρος τῆς λιγυρᾶς παρτάτας
θε μὴ τοὺς μαθητὰς καὶ μὴ τοὺς στρατηλάτας,
ἰαὐτὰς πρὸς τῆς Ἀρχῆς τὸν ἔπρανθέντα χεῖμαρρον,
ἰαὐτὰ τοὺς ξαναλιμαρὶ κ' ἰκίνοι τὸν ἔλιμαρρον.

Τέταρτον εὐαγγέλιον βραχὺ, ποὺ πᾶσα θύνησθόσεται τυχά.

Ἐκίνοις τότε τοὺς καιροῦς,
ποῦ τὰ βουὰ τῆς Ζαχλωροῦ
ἀνίθισαν οἱ Βασιλεῖς
μετὰ τὴν λήξιν τῆς Βουλῆς,
παραλαβόντες μαρκοὶ τῶν πρώτων Βουλευτῶν
τὸν ἦρα τῆς Καρκαλοῦς, Θεόδωρον τὸν γαῖρον,
τὴν μεδιόκταν τὴν φαῖν ἰξίδουσαν αὐτὸν,
χιτῶνα δ' ὀλοπόρρωον τοῦ ῥόρακα καὶ λαύρον.

Πλὴν μὴ κατάνουξιν πολλῆν
ἐστὴν σιδασκᾶμιαν κεφαλὴν
καὶ σκυφον περιέβισαν παραξέθωραμμένον
οἱ φύλακες τῆς στάνης,
καὶ κάλαμον ἐνίθισαν ἐστὴν δεξιᾶν βαμμένον
δι' ἰρυθρὰς μελάνης.

Καὶ περιέβισαν αὐτὸν μὴ ξόλινο σουγῆ
κ' ἰδαψαν τῆς μαρκακίταις του μὴ τῆς Λαμπερῆς μπουγῆ,
κ' ἰνώπιον ἐκίνοι
τοῦ γέρο τοῦ κοκκίνο
γονυπετῆς ἀνίκαρξαι τῆς στρουγγῆς τὸ ρουσάτο:
εἰσῆκα πνοὴ τὸν ἰρυθρὸν Στρατάρχην ἀνισάτω.

Πέμπτον καὶ τελευταῖον, ποὺ φέρετ' τεταρταῖον.

Ἐκίνοις τότε τοὺς καιροῦς,
τοὺς εὐτυχίαις καὶ χαλεροῦς,
ὀποῦ τὸ λευκοκίτρινον ἰσφρίγα χαμομήλι
Νιρβάνης ἐπιγίλου,
καὶ περὶ παιδῶν ἀγωγῆς ὁ Βασιλεὺς ὀμίλει
ἐστὸν Δημαρχον Ἀλιγίου,
ἰξῆλλαν ὁ Θεόδωρος μὴ πορφυροῖν ἰμάτιον
κ' ἰφερὰς βόλταις μοναχῆς εἰς ἰρυθρὸν δωμάτιον.

Προσῆλλαν οὖν κ' ὁ Φαουλῆς
ἀπὸ τῆς φώτις τῆς κωθῆς
ραῖων τὸν Μπαρμπα τῆς Βουλῆς
μὴ κικαρῶνας ἰρυθρᾶς.

Λέγει Θεόδωρος αὐτῷ «Τὰ λυγιερῆ ἀσκορπῆν,
φεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μου κι' ἐγὼ δὲν τὰ προσάνω,
μὰ τώρα πῶς σοῦ φαίνομαι; τὰ κόκκινα μου πᾶνε;»
Λέγει πρὸς τοῦτον Φασουλῆς: «καὶ μὴ τὸ παραπάνω.»

Λέγει καὶ πάλιν Θεόδωρος: «σημαίαν ἀνυψῶ
παράποτα κοκκίνη.»
τοῦτο δ' εἰπὼν ἀνέκραξε πρὸς τοὺς πιστοὺς ἐδιψῶ
καὶ δώσατέ μου πίνειν,»
πλὴν ὁ Ζαήτης ἔδραμε πολλὰ συνομιλήσας
μετ' ἄλλων σταυρωτῶν,
καὶ μ' ἔξω τὸ Διάταγμα τῆς Λήξεως ἐμπλήσας
ἐπὶ τὴν αὐτόν,
ἐκείνος δὲ γευσάμενος οὐκ ἤθελε πειν
καὶ μόνος ἵππευετο πρὸς τὸ λογοποιεῖν.

Κι' ἐκύτταξε τὰ βᾶξα του, τὸν Μεγαλόσταυρόν του,
κι' ἵππορροῦτο διαρκῶς κι' ἐξηκολούθει λίγων,
ὅπότεν τις ἐκίνησεν τὴν μίαν τῶν πλευρῶν του
κι' ἐκ ταύτης αἷμα κόκκινον διέρρευσε καὶ φλίγον.

Οὐ μὴν μικρὸν ἐκίνησαν καὶ τὴν πλευρὰν τὴν ἄλλην,
ἐξῆλθον δ' αἰμοσφαίρια κι' ἐκ ταύτης περισσά,
καὶ δι' αὐτῶν πληρώσαντες πολυτίμον ῥαβδὴν
τὴν ἔστειλαν πρὸς τὸν Χαμίτ καὶ τὸν Β'έρμ-Πασσά.

Τότε δραμὸν κι' ὁ Φασουλῆς ἔπηρε κατ' ἴδιαν
τὸν γέρο Θεωδῶρ,
καὶ περιέβαλιν αὐτὸν μὴ τὸν Σουρλομακῶνα
τοῦ Λόρδου Σωλοβοῦρῦ.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος ἀνέτος.**

Φ.

Ἄκου, κέρα φιλική,
πυθαίε γλώσσα σὸν ψαλλῆι,
ἔξη μῆνας φυλακὴ
ἔδικασαν τὸν Κανιλλῆδη.

Περικλῆ, μὴ χάσκη μ' ἔμπρὸς μου,
Πάσχα θᾶναι σιδικατῶν,
ἄλλα μὲν βουλαὶ τοῦ κόσμου,
ἄλλα δὲ τῶν Δικαστῶν.

Πάσχα ἀνάστασις Κυρίου
κι' ἄκουσον ἀγάπης ρήσις,
ὅμως πρὸ τοῦ Πραιτωρίου
ἄλλαι ἐπίψεις, ἄλλαι κρίσις.

Ὁ Συνάκτης τῶν «Καιρῶν,»
ἀφόρως φαίρηφ,
μ' ἓνα στόμα σθεναρὸν
ὄλα τᾶνε καθάρᾶ.

Πλὴν ἀμείλιτος ἦ ἦμις...
σὸν τὴν πᾶσχη τὸ μπουρὶ
τίποτα δὲν συγχωρεῖ,
καὶ οἱ κἀνεὶ νὰ τὴν τράμη.

Κι' ἂν δαίγιος σ' ἔλους μέτωπον λευκότερον χιόνος
κι' ἂν ἀληθῶς σοῦ φαίνεται Παλλάδιον ὁ Θρόνος,
κι' ἂν ὄντως τοῦτον ἀγαπᾷς
χωρὶς νὰ καὶς λιθᾶνι,
οἱ στέλλει φυλακὴ νὰ πᾶς
τῆς Θίμιδος φερμᾶνι.

Ἄν σ' ὀνομάζῃ δὲ κι' ὁ Θῶν
κι' ἐγὼ κι' ὁ κόσμος ἔλος
Ἰσραηλίτην ἀγαθόν,
δι' ἐν οὐκ ἔστι ὄλλος.

κι' ἂν τῆς πατρίδος τῆς γυμνῆς οἱ κατατρώγ' ἡ λύπη,
μὰ πρέπει φυλακὴ νὰ πᾶς νὰ πληρωθοῦν οἱ τύποι.

Πῶς διαβαίνουν οἱ καιροί...
σὺρε κι' ἀναψὲ κερύ...
σὸν καὶ πέρου τίποτα μῆρα
τί γινόταν ἰδῶ πῆρα.

Γιὰ θυμῆσου τίποταις ὄραις
τί φυγὴ κορυμμάστρα,
Σακιδάκια, Σακλώραις,
Λάρισσαις, Πριβίξαις κάστρα.

Μίς ἐστὰ στίβανα τὰ τόσα, μίς ἐστὴ ὄξαις τῆς πολλᾶς,
πᾶς καὶ τὸ Σακιδάκι Σακιδάκι νὰ τὴ λῆς.

Παχαλαῖς μπουρλότα βίλω,
παῖδων τοῦ Πανὸς αὐλοῖ,
καὶ γυρῶσιν τὸν Ἄρνιλο
νὰ τὸν ψῆσουν ἑστὸ σουβλί.

Φῶνας Χριστὸς ἀνίστη,
τὰ καμπαναρῆ κτυπάνε,
πρὶν τῆς ὄρας ἡλιθί ζίστη
καὶ κουνούπη μὴ τσιμπᾶνε.

Ἦτος ἐκ τῆς Θεσσαλίας νάβαν πρόσφυγες κι' ἐκείνα
νὰ φορῶσιν ἀπὸ πείνα.
Μὴ γυρῶρε σ' ἑλα μέτρο,
πᾶγιαν νὰ ἔρῃ τὸν Πέτρο,
ποῦ κι' ἀφάρτα θηλυκὰ
τὸν φορτῶνουν ἀπὸ δῶρα...
πᾶνε τὰ προρορικά,
τὰ γραπτὰ θ' ἀρχίσουν τώρα.

Π.

Πᾶω καὶ μὴ περιμένει
μὰ τιμὴ φυλακισμένη.
Μᾶτς καὶ μούτς παντοῦ φιλιᾶ,
σῆμα δὲν πέριτε ἔξω,
γυρῶσαις τὴν Παχαλαῖά,
καὶ οἱ δέρνω ἑτ' ἄλλο φύλλο.

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Κοστίς, νέος ἀπὸ τὴν Πόλι,
εὐ μὴλα περποῦδασσε, ποῦ τὸν γυρῶσιν βίαι,
κι' ἀνείλιος μαθῆσαις ἐπιτημοναίης,
ἔλαβεν Ἄριστα Βαδῶν ἐκ τῆς Ἰατρικῆς,
καὶ πάντας συσχεύσαντες ἐνὶ ἱατρῶν τὸν νέον
πρὸς δόξαν κι' ἄρατον χαρὰν γνωριμῶν καὶ γυνῶν.

Τώρα μὴ τῆς Ἀντίλας τὰς πρώτας παραπορεύσεως
ἐκ ἀποκρίσεων ἰατρῶν προχρῆ ἀρχὴ μῆλις
δὲ προσοχῆ καὶ συγγραφῆς, ὁ Γάβριετς ὁ Παντοῦρος
ποῦ ἔδωκε ἐν τὸν ἔσχατῆ βροταλιότης καναλις.